

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνικοῦσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ' τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδὴ Νοεμβρίου καὶ εἰκοστῇ
καὶ ἀλεύρων ἀφθονία θαυμαστή.

Χίλια τρακόσα καὶ ἑξήνταένα,
σιτάρια φθάνουν ἀπὸ τὰ ξένα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθενὰς νέτος σκέτος.**

Π.—Τὶ κυτᾶς, ψευτοφυλλάδα;
Φ.—Τὴν μητέρα τὴν Ἑλλάδα.
Π.—Πῶς τὴν βλέπεις, βρὲ ζαγάρι
Φ.—Τριγυρίζει μὲ ταγάρι,
πλὴν στοὺς ὤμους τῆς σηκώνει
καὶ τουφέκι καὶ κανόνι,

Κι' ὅπως στὰ παληὰ τῆς χρόνια
μὲ τουφέκια καὶ κανόνια
ζητιανεύει, Περικλέτο,
ὅσ' τοῦ πολέμου τὸ μπαλέτο.

Μὲς στὰ τόσα ξαφνικά τῆς
δὲν ζητεῖ, βρὲ χασομέρη,
μήτε χώματα ἴδικά τῆς,
μήτε προπατόρων μέρη.

Μὲς στὴν τόση δυστυχία
ἄλλο τίποτα δὲν θέλει,
μοναχὰ ψωμοῦ ψιχία
καὶ τὸ τακτικὸ καρβέλι.

Παίζει τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα
εὐκλεῶν πολέμων μάννα,
πάνοπλος ἢ κακομοίρα
ξαναφαίνεται ζητιάνος.

Σὺ, τῆς λέω, ξακουσμένη,
σύ, τῆς λέω, δοξασμένη
μὲ τὸ δάφνινο στεφάνι,
πῶς καὶ σήμερα σοῦ φάνη
νὰ ξανᾶ εἴγῃς μὲ τὸν δίσκο
καὶ νὰ παίζῃς Καραῖσκο;

Πλὴν αὐτὴ δὲν ἀπαντᾷ
κι' ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γυρίζει,
καταστράπτει καὶ βροντᾷ
καὶ τὸ Σύμπαν φοβερίζει.

Σὺ πολόπαθη μητέρα,
ποῦ γιὰ κλέη τσαμπούνη,
πῶς ἐνόπλως οὐδετέρα
κατορθόνεις νὰ πεινάς;

Σὺ τοῦ κόσμου τὸ καμάρι
πῶς παθαίνεις ἀδικία,
κι' ἔχεις τὴν ἐπιστράτειά
μοναχὰ γιὰ τὰ σιτάρια;

Σὲ τρομάζει καὶ ἡ σκιά σου,
κι' ὅμως κόσμον ἀπειλεῖς,
καὶ τὰ πρωτοτόκιά σου
μόνο γιὰ ψωμὶ πωλεῖς.

Μ' ἓνα πρόσωπο ζητιάνος
τώρα δὲν ἀκούς παιάνας
καθενὸς ντεληφυσέκη.

Ἀσιτίαις ἤλθαν χρόνοι,
ζητιανεύεις με κανόνι,
μέ σπαθι καὶ με τουφέκι.

Καὶ σὰν δῆς φωμι μ'προστά σου
ρίχνεις κάτω τάρματά σου,
ξεχνᾷς κάθε βράσανό σου.

Κι' ἂν παλεύουν τὰ στοιχεῖα
ἐσὺ θέλεις ἡσυχία
καὶ τὸ καθημερινό σου.

Β.

Π.—Κι' ἐγώ, καυμένη Φασουλῇ, κυττάζω τὴν Πατρίδα
παντοῦ φωμι νὰ κυνηγᾷ με μάτια σὰν γαρίδα.

Μέσα σ'τὴν τόση συμφορὰ
δός της, Θεούλη μου, φωμι,
μόνο γιὰ τοῦτο λαχταρᾷ,
μόνο γιὰ τοῦτο πολεμεῖ.

Μόνον ἡ σπάνις σιταριοῦ
τοῦ νέου μας κηφηναριοῦ
τὴν κεφαλὴν σαλεύει.

Κοιμήσου, δοξασμένη μας,
κοιμήσου, χαϊδευμένη μας,
κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει.

Ἄς κάνουν τὰ Ντιβάνια σου
φωμιὰ μεγάλα μόνον
φύλλα δαφνῶν ἀφθόνων.
Πέταξε τὰ στεφάνια σου,
τὰ κράνη, τὰ σπιρούνια,
καὶ πλάγιασε σ'τὴν κούνια.

Κοιμήσου καὶ σ'τὸν ὕπνο σου τραγοῦδα τὸ καρβέλι,
τώρα σιτάρι μπόλικο κι' ἡ Βουλγαρία σου στέλλει.
Καὶ τώρα πάλι μ' ὄνειρα φιλέλληνες πολλοὶ
γλυκὰ σ' ἀποκοιμίζουν,
κι' ἐκείνοι, ποῦ σ' ἐπότισαν φαρμάκια καὶ χολή,
σήμερα σὲ φωμίζουν.

Ἀστράφτει γύρω καὶ βροντᾷ κάθε στεριά καὶ πόντος,
καὶ σὺ μέγ' στ' ἀστραπόδροντα κουνεῖσαι χαρωπή,
κι' ἂν βρόντησες, μὰ κανονιοῦ δὲν ἦταν τώρα βρόντος,
κι' ἂν ἀστράψες, μὰ τουφεκιοῦ δὲν ἦταν ἀστραπή.

Ὅσοι τώρα κυβερνοῦν
μακαρίως τὴν κουνούνη.
Τὴν κουνούνη νάνι νάνι
κι' ὕπνον ἡσυχὸ νὰ κάνουν.

Μέσ' σ'τῆς δάφνης σου κοιμήσου
δίχως ἐννοιαὶς στὸ κεφάλι,

κι' ὀλοένα παρακάλει
νά'χης πάντα τὸ φωμι σου.

Τὸ χ' ἡ μοῖρα σου γραφτὸ
νὰ χαθῇ καὶ τὸ σιτάρι...
βρόντα κι' ἀστράφτει γι' αὐτὸ
κι' ὄλο κτύπα τὸ ποδάρι.

Γι' αὐτὸ μόνον πανοπλία
καὶ φοβέρας ὀλοένα,
πάνε κι' ἔρχονται τὰ πλοῖα
μὲ σιτάρι φορτωμένα.

Τὴν κουνούνη τὴν μητέρα,
ὅπου τόσον ἐκτιμᾶται,
καὶ πανόπλως οὐδετέρα
τὸν Βαρούχειον κοιμάται.

Μὰ κι' ἐγὼ μαζί με τοὺτους τὴν κουνῶ, κι' ἐκεῖνη λέει:
τὰ παλῆα καὶ νέα κλέη.
Τὴν κουνῶ τὴν κιτρινᾶρα,
τὴν κουνῶ τὴν διακονιᾶρα.

Καὶ τῆς λέω καὶ λόγια,
ποῦναι ζάχαρες καὶ μέλια,
καὶ σ'τὸν ὕπνο της ἡ τζόγια
βλέπει φοῦρνους μὲ καρβέλια.

Νανοῦρισμα γλυκὸ μὲ τόνο μουσικὸ.

Μαχαίρια καὶ πηρούνια
ἄς ἀκονίσωμε,
καὶ βάλτε τὴν σ'τὴν κούνια
νὰ τὴν κουνήσωμε.

Προθύμως γιὰ πεινῶντας
ἄς ἐξοδέσωμε,
καὶ γέρους κυβερνῶντας
ἄς χαϊδέσωμε.

Θέλω τρανὴ κυρία
νὰ νομίζεσαι,
κι' ἀπὸ τὴν Βουλγαρία
νὰ φωμίζεσαι.

Τοῦτο, μακνουῖα δόλια
σκέψις μόνη σου,
κι' ἄς μ'πῆκαν σ'τὰ Βιτώλια
οἱ γειτόνοι σου.

Μεγάλο πανηγύρι
κάνουν Ἀρηδες,
μ'πῆκαν σ'τὸ Μοναστήρι
Ἀρκοδιάρηδες.

Κι' ἂν μ'πῆκαν, μακαρία,
σ'τὸ Μοναστήρι σου,
τὸ κὰν ἡ Βουλγαρία
γιὰ τὸ χατῆρι σου.

Κι' ἂν φέξῃ φῶς εἰρήνης
καμιὰ μέρα,
ἐσὺ κυρὰ θὰ μείνης
κι' ἐκεῖ πέρα.

Γιὰ σὲ μικροὶ μεγάλοι
ἐσθερνόγονται,
γιὰ σὲ δουλεύουν ἄλλοι
καὶ σκοτόνονται.

Μοῦτρα κατεδασμένα
εὐθυμοῦν,
κι' οἱ Βούλγαροι γιὰ σένα
πολεμοῦν.

Γιὰ σέν' ἀνοίγουν χέραις
καὶ ξαπλόνονται,
καὶ Βουλγαριᾶς παντιέρας
ἐξδιπλόνονται.

Ἐλάτε τὴν μητέρα
νὰ τὴν ὑμνήσωμε,
καὶ μὲ κενὴν γαστέρα
νὰ τὴν κουνήσωμε.

Σ' ὅ,τι κακὸ τῆς τρέχει
εὐθυμεῖ,
καὶ μάλιστα σὰν ἔχη
καὶ φωμι.

Σὲ κάθε ξαφνικὸ της
δὲν τρομάζει...
καὶ ποῖς τὸ ροιζικὸ της
δὲν θαυμάζει;

Τὰ νέα της χρυσὰ
κυττοῦν τὸν Βόσπορο,
κι' αὐτὴ ξαναμασσᾷ
κολοκυθόσπορο.

Τὸ κοφτερὸ λεπίδι
ἄς τὸ κρύψωμε,
καὶ μ' ἓνα κεραμίδι
ἄς τὴν τρίψωμε.

Καρβέλια μὲ παιάνας
νὰ συνάξωμε,
κι' ἐδὼν εὐοὶ τῆς μάννας
νὰ φωνάξωμαι.

Τίρι λέρι, τίρι λέρι, μ'πῆκαν καὶ σ'τὸ Μοναστήρι.

Π.—Τι χαρά μας... μέγ' σ'τὴν τόση
ἐλλειψί τοῦ σιταριοῦ
κι' ἄλλαις συμφοραῖς ἀκόμα.

Τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρώσοι
μέσα σ'τοῦ Μοναστηριοῦ
ἐπατήσανε τὸ χῶμα.

Ἦσαν καὶ τὸ Μοναστήρι,
τόκα πάλι τὸ ποτήρι.
Τόκα τους καὶ τόκα μας,
τί ξεφάντωμα μεγάλο...
τόνα χέρι δέρνει τᾶλλο,
καὶ τὰ δυὸ τὴν κόκα μας.

Γλέντια κι' ἐδῶ περίσσια,
ψυχὴ μου σ'τὰ Πατήσια
καὶ σ'τὴν Κολοκυθοῦ.

Πασσάρωφ Πρεσβευτά,
σὺ φυλακὴν γι' αὐτὰ
τῷ στόματί μου θοῦ.

Φ.—Ἦσαν τὸ Μοναστήρι,
Περικλέτο κακομοίρη.
Κι' ἂν τὸ πῆραν τί μᾶς μέλει;
θὰ μᾶς στείλουνε καρβέλι,
θὰ μᾶς στείλουνε φωμι,
κι' εἴτε θέλωντας ἢ μὴ
ἓνας πέτοιος λουκουμάς
δύο θὰ γενῇ σ' ἐμᾶς.

Ἦσαν τὸ Μοναστήρι, κι' ἂν τὸ πῆραν καὶ τί;
μέγ' σ'τὴν ἀφογον εἰρήνην
τὴν ρομφαίαν τὴν πυρίνην
τὸ Κουδέρνο μας κρατεῖ,
καὶ καθεὶς χειροκρατεῖ.

Βορίζουνε Παρίσια, Λόνδραις,
πλὴν ἐδῶ πεινῶντι τῶνδρες
εἰς τὴν πλάσιν τὴν φαῖδράν.

Κι' ὄλοι χάσαντες ὄχλοι
ἀπορέομες τί χρὴ
περὶ τῆς γαστρὸς μας ὀρχῶν.

Μόνος μου παραλαῶ
καὶ γιὰ τοῦτα καὶ γιὰ τᾶλλα;
ἔρρει σήμερα τὰ κάλα
κι' ἀπεσούα τὸ μῆαλό.

Κι' ἐνῶ τώρα, καθὼς εἶπον, ἀπορέομες τί χρή,
Περικλέτο μπακαλιάρο,
μᾶς φωνά ζουν μέσα κι' ἔξω: τὴν κακὴ σας τὴν ψυχρή,
τὸν κακὸ ψυχρὸ σας φλάρο.

Βγαίνω κάποτε' στοὺς δρόμους
μὲ ντορβά νὰ διακονέψω
τῆς ἡμέρας τὸ φαγί.

Ὅμως σὲ πολέμων τρόμους
δὲν' μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω
πὼς θὰ κάνωμ' ἐκλογή.

Τῇ φιλότατῃ Βουλγαρίᾳ νέα νικητήρια
κι' ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων τρεῖς εὐχαριστήρια,
ποῦ γιὰ φιλικὸ μονάχα καὶ μεγάλο των χατήρι
μὲ Μαγάρους καὶ μὲ Πρώσσους' μπήκε μὲς' στὸ Μονα-
[στήρι.

Μίλλμερσι γι' αὐτὴν ἄς' ποῦμε
καὶ' στοὺς τοίχους ἄς' κτυποῦμε
τὴν ξερὴ τὴν κοῦτρα μας.

Τὰ δὲ χέρια μου προβάλλω,
τὸνα φασκελόνει τ' ἄλλο,
καὶ τὰ δυὸ τὰ μοῦτρα μας.

Ὁ τῶν Ἑσωτερικῶν
μ' ἓνα πλῆθος νηστικῶν.

(Ἐνῶ πολλοὶ φωνάζουν πὼς πᾶμε κατὰ κράτος
ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας φθάνει ψωμιὰ γεμάτος.)

Γ.— Βαρδᾶτε νὰ περάσω,
ψωμιὰ θὰ σᾶς μοιράσω.
Ἐλάτε, πεινασμένοι,
τὴν γρύνια σας ν' ἀφήσετε,
κι' ὅλοι σας χορτασμένοι
νὰ πᾶτε νὰ ψηφίσετε.

Βαρδᾶτε νὰ περάσω,
ψωμιὰ θὰ σᾶς μοιράσω.
Ἀπὸ σιτάρι νέα' στὸ κράτος ἐσοδειά,
καὶ σήμερα δὲν πρέπει κανέννας ν' ἀπορῇ
καὶ φούναρης ἂν γίνω πρὸς χάριν σας, παιδιὰ,
καὶ κουλουρτζῆς νὰ δίνω κουλούρια καὶ τυρί.

Εἰς ὅλους τώρα δίνω
φρέσκο ψωμί καὶ φίνο,
ριχθῆτε στὰ κοφίνια
νὰ λείψῃ καθε γρύνια.

Κι' ὁποῖος τοὺς Ἐθνικέφρονας τοῦ Γούναρη ψηφίσῃ
αὐτὸς' στὴν ψάθα νηστικὸς ποτὲ δὲν θὰ φοφήσῃ.

Φασ.— Νὰ ζήσης, Δημητράκη... μπροστὰ μας τώρα
παρηγορία τοῦ κόσμου,
κι' ἐμένα, μπάραμα δόξμου,
ἂν θέλῃς νὰ ψηφίσω τοὺς Ἐθνικέφρονάς σου.
[στάσου,

Γούν.— Σ' ἀρέσει ψίχα, κόρα;
τί θέλεις, μὲν ἄμει;
ὁ κάθε ψήφος τώρα
καὶ μιὰ μπουκιὰ ψωμί.

(Εἶπε, καὶ κλάσας ἄρτον ἐχόρτασε μ' αὐτὸν
πέντε σωσταὶς χιλιάδες βοῶντα ἐπαυτῶν.